

- Allemaal bedeesdheid, een teeken van echte liefde.
- Als het maar waar is !
- En dan, 's morgens is het geen uur voor bezoeken.
- Maar Pol van Rooze reed een kwartier later het landgoed van baron van Ramsdijk op. Voor hem was de tijd dan wel geschikt.
- Misschien voor een zaak met Agneta's oom. Was Agneta koel tegen u ? Hebt ge haar uw liefde verklaard ?
- Mijn hemel ze gaf me niet de minste kans. Ze ontnam me zelfs alle lust daartoe.
- Hoe zoo ? vroeg Levina toch wat teleurgesteld.

— Elk woord scheen geld te kosten en liet ze er al eens een los, het was op geen vriendelijke wijze.

— Bedeesdheid, het teeken van echte liefde! herhaalde Levina. Ge behoeft van Rooze niet te vreezen.

En lachend vervolgde het meisje :

— Agneta is voor u... en Pol voor mij.

— Arm kind, ge maakt u met illusie's blij, dacht Wouter...

Maar hij vertelde niets ongunstigs van zijn mededinger. Hij moest trouwens nu zelf op zijn hoede zijn... Hij had zich in moeilijkheden gestoken.

Hij bewonderde zich in den spiegel. (blz. 71).

VAN ROOZE'S VOORSPRONG.

In sombere stemming was Agneta thuis gekomen...

- Ge hebt toch al ontbeten ? vroeg baron van Ramsdijk, dadelijk.
- Ja, oom...
- Nog een maal bespaard... De tijden zijn zoo duur... Waarom zijt ge niet tot na den noen gebleven ?
- Maar oom, wilt gij nu waarlijk dat jonkvrouw van Ramsdijk gaat

klaploopen bij andere families, om de kosten van het eten te bezuinigen ? vroeg Agneta verontwaardigd. Gij behoeft zelfs voor mij niets uit te geven... Mijn onderhoud vergt slechts een klein deel van mijn eigen renten.

— De tijden zijn duur en ik moet uw geld goed beheeren, hernam de vrek...

En dan vervolgde hij :

— Er is een uitnoodiging voor ons gekomen, om een verlovingsfeest te Veurne bij te wonen... 't Is bij den schout.

— O, ik verwachtte dat... ik heb niet veel lust om er heen te gaan.

— Waarom niet ?

— 't Is zoo vermoeiend...

Agneta kon de ware reden niet zeggen. Op dat verlovingsfeest zou ook Wouter van Dillen zijn en haar 't hof maken. En zij wilde hem mijden. Voor Agneta was het plots zoo somber geworden.

— Ge kunt dat niet laten, verklaarde haar oom. Ik vergezel u. Het is in deze tijden altijd goed met schouten en andere overheden bevriend te zijn. Ge weet nooit, wat er gebeurt. De familie van Dillen zal ook wel gaan... Wij kunnen met hun wagen mee rijden. Wouter zal niet beter vragen.

— Maar oom, wij hebben toch ook een koets...

— Dan behoeven we die niet te gebruiken en we besparen de sleet van de wielen en de assen. En als het paard naar Veurne moet, dienen we het meer te voeden. De tijden zijn duur.

Agneta walgde van die gierigheid.

— Oom, ik zal naar het feest gaan, hernam ze, maar in onze eigen koets.

— Wees toch niet zoo dwaas !

— Wat zouden de menschen van ons zeggen.

— De zoon van den schout reist immers gaarne in uw gezelschap. Maar zeg eens, welk geschenk heeft hij voor u meegebracht ?

— Geen !

— Hm, dat is bedenkelijk ! Dan heeft hij in Engeland geen goede zaken gedaan. Het valt me tegen. Vertel eens...

— Van zijn zaken weet ik niets !

— Hebt ge er dan niet naar geïnformeerd ?

— Neen, oom ! Dat zou zeer onbescheiden geweest zijn.

— O, meent ge misschien, dat wij een kat in den zak zullen koopen ? Ha, neen, bij een huwelijk moet het fortuin van beide zijden komen !

— Maar er is nog geen sprake van een huwelijk. Wie zegt u, dat ik aan mijnheer van Dillen denk !

— Ik ben blij dat te hooren, Agneta. Jonker van Rooze zal een betere partij zijn. En wie weet ontmoeten we op het feest nog geen rijkere kandidaat. Als we nu toch maar met den wagen der van Dillens meereden. Daarom behoeft gij niet buitengewoon vriendelijk jegens Wouter te zijn !

— Oom, als ik niet in onze eigene koets kan reizen, blijf ik thuis ! verklaarde Agneta.

Ze was nu halsstariger dan gewoonlijk. De gierigaard zuchtte en bromde :

— Altijd zoo verspillend zijn ! En die dure tijden... Alles stijgt weer in prijs. Waar gaan we heen ?

De meid meldde, dat Pol van Rooze den heer en jonkvrouw van Ramsdijk wilde bezoeken.

— Ontvang gij hem, zei de baron, tot zijn nicht.

— Maar oom...

— Hoor eens, als ik hem hier laat, moet ik hem een beker morgenwijn aanbieden en de tijden zijn duur. Ik kan er niet aan denken vooreerst wijn te koopen... alles stijgt in prijs... en het vat is bijna leeg. Zeg, dat ik wat ongesteld ben. Wees minzaam, want jonker van Rooze is in elk geval toch rijker dan Wouter van Dillen, die zelfs geen geschenk voor u kan meebrengen. Beloof echter niets, want misschien ontmoeten we te Veurne nog een beteren toekomstigen echtgenoot. Ga nu, Agneta... ik wil het !

Het meisje aarzelde nog even. Maar misschien bracht Pol van Rooze haar meer bijzonderheden over Wouters gedrag.

Ze begaf zich naar den wintertuin, waar de bezoeker op haar wachtte.

— Dag mijn beminnelijke Agneta, groette Pol van Rooze, en weer kuste hij haar hand. Ik ben al vroeg hier, hé ? vervolgde hij.

— Ge zijt welkom, jonker, maar mijn oom is wat ongesteld, laat hij zeggen...

— Al heb ik groote achting voor jonker van Ramsdijk, toch weet gij, dat ik vooral voor u kom, Agneta, Ik was zeer bezorgd... want ik heb vernomen, wat er gisteravond te Nieuwpoort gebeurd is. Men heeft er immers het huis van den heer van Dillen aangevallen. En ik wist dat gij er op bezoek waart. Ik heb veel angst geleden om uwent wille.

— Maar het huis van den schout werd aangevallen, alleen de gevangenis, antwoordde Agneta.

— O, dan hebben ze me verkeerd ingelicht... De menschen overdrijven altijd.

— Dat is waar ! Maar waart ge nog in de stad !

— Ja, ik zou juist vetrekken. Wegens die beroering heb ik ten huize van den heer van Dillen overnacht.

— Ge waart zeker wel bevreesd ?

— Eenige oogenblikken, doch de roovers trokken dadelijk heen.

— Welk een onveilige tijd toch !

— Inderdaad !

— En gij die hier zoo afgelegen woont... en met te weinig personeel.

— Onze woning is goed verzekerd.

— Tegen kerels die zelfs in de gevangenis binnen het hemuurde Nieuwpoort dringen ! Ik ben dikwijls ongerust om u. O, mocht ik u beschermen... u als mijn vrouw naar een schoon huis te Veurne leiden !

Agneta protesteerde nu niet als gisteren bij die liefdesverklaring. Ze keek verlegen naar den grond.

— Maar ik heb een machtigen mededinger, hernam van Rooze, als op droevigen toon. Gij komt zooveel bij de familie van Dillen... Gij gelooft mijn waarschuwing niet... ik moet wel een lasteraar voor u lijken... want ik zag, hoe Wouter u huiswaarts mocht geleiden.

Agneta hief het hoofd op, en zei :

— Ik kon zijn geleide niet afwijzen, maar nam het geheel tegen mijn zin aan. Ik heb bewijzen dat gij de waarheid hebt gezegd.

Van Rooze verborg meesterlijk zijn vreugde...

— Ik verblijd mij niet in het gedrag van jonker van Dillen al kan dit mijn voordeel zijn, huichelde hij. Het spijt me, dat een zoon uit een huis als het zijne, zoo diep vallen kan.

— Dit verbaast me ook.

— Maar Wouter is misschien te verontschuldigen. Hij heeft in het lustige Engeland vertoefd.

— En is dat een reden om zoo gemeen te handelen ? vroeg Agneta.

— O, neen... maar de verleiding was sterk wellicht en Wouter, dien ik van vroeger goed ken, is steeds zwak van karakter geweest.

— Ik weet nu, dat hij zeer verdorven moet zijn, hernam jonkvrouw van Ramsdijk.

— Beoordeelt ge hem niet te streng ?

— Neen... Ik kon hem gisteren in zijn waar licht zien. Het verblijf in Engeland heeft hem laf van karakter gemaakt. O, neen, ik was niet met zijn geleide gediend, maar kon ik het weigeren ? Dan had ik de redenen moeten opgeven. En mevrouw van Dillen of mijn vriendin Livina behoeven toch van mij niet te hooren, hoe slecht Wouter is geworden !

— Nu begrijp ik u, en ik kan niet anders dan u gelijk geven. Ge hebt dus onaangename ervaringen opgedaan ?

— O, ja...

En Agneta vertelde nu hoe Wouter zich gedragen had inzake de huiszoeking op den Reiger.

— Dus werkt hij zijn eigen vader tegen ! riep Pol als verontwaardigd uit.

— Och... als hij nu toch op dien weg is ?

— Inderdaad... uit het eene kwaad volgt het andere. En nu gaat me een licht op... Toen jonker van Dillen van u afscheid nam sloeg hij den weg in naar de Pelikaan... Daar staat een kleine hoeve van zijn vader en bewoond door een ouden man... zou hij daar het meisje verborgen hebben ?...

— Wie weet ! Hij moet ze gisteravond toch ergens heen geleid hebben, vermits de schout niemand op de Reiger aantrof. Maar, jonker van Rooze...

— Noem mij toch Pol ! We zijn immers geen vreemden.

— Ik wilde vragen of het niet uw plicht is den vader van het meisje te verwittigen hij kan zijn dochter dan terughalen.

— O, daarover heb ik al lang gedacht. Vooreerst, lieve Agneta, is het voor mij een zeer moeilijke zaak Wouter te betichten... Men weet, hoe ik naar uw hand ding en dus zal men mijn inmenging toeschrijven aan eigenbelang ! En ten tweede, wat zou het baten. De vader heeft over dat meisje niets te zeggen. Ze is al van huis weggelopen, omdat Nieuwpoort haar veel te stil is. Ze zoekt plezier. Ze schijnt zeer hoogmoedig te zijn en ze is Wouter waar-schijnlijk gevolgd, omdat hij de zoon is van den schout en ze zich nu als een voorname dame kan verbeelden.

— Ze is dus geheel verdorven ?

— Dat blijkt uit de inlichtingen, die ik genomen heb, want zeker heb ik me afgevraagd wat in dezen mijn plicht was.

— Dan is er niets aan te doen !

— Ik vrees het... Zoo min als gij mevrouw van Dillen en Livina inlichten wilt, zoo min licht het mij toe, juist door mijn verhouding jegens u...

— Inderdaad, uw toestand is moeilijk. Nu het kwaad kan niet verborgen blijven. Ik heb veel deernis met de ouders en ook met Livina. Wat een slag, als het bekend wordt.

— Laat ons hopen, dat Wouter tot betere gevoelens komt ! Maar hij is cynisch geworden. Toen hij u tot hier geleid had en mij voorbij ging, greep hij mijn paard bij den teugel.

— Waarom ?

— Och, eerst had ik het voor u willen verzwijgen, maar nu ge zelf over hem zijt begonnen, zal ik ook dat meedeelen. Hij vroeg op hoonenden toon, of ik naar baron van Ramsdijk ging. Ik antwoordde, dat hij het recht niet had zulks te vragen. « Houd u weg van Agneta, zij is voor mij ! » riep hij toen woedend.

— O, hoe durfde hij ! zei Agneta boos.

— Ik wees er hem toen op, dat ik u te hoog achtte, om over u op straat te twisten en dat ik mijn weg zou vervolgen. Mag ik zijn woorden weergeven, Agneta ?

— Ja... ik wil alles weten.

— Agneta is mijn lief, zoo beweerde hij in die grove taal. Ze heeft al die jaren op me zitten wachten !

— En dat durfde hij zeggen !

— Zijn eigen uitdrukkingen !

— Hoe onbeschaamd !

— Inderdaad ! En hij voegde er bij dat hij uw hand zelfs niet had moeten vragen.... dat gij gisteren en heden deedt, alsof gij zijn verloofde waart.

Die leugentaal miste haar effect niet.

— Laag en gemeen is het ! kreet Agneta.

— Natuurlijk hechte ik niet het minste geloof aan zijn woorden, hernam van Rooze. Ik herhaalde nog eens, dat welgeboren lieden niet over een dame twisten, althans op straat niet ! Hij riep me nog bedreigingen na, doch ik reed door.

— Vanmorgen heeft van Dillen al kunnen gewaar worden, hoe ik hem afstoot, maar bij de eerste gelegenheid zal ik het hem nog beter laten gevoelen, verzekerde Agneta.

— Dat zal op het feest te Veurne zijn ? Gij hebt van den schout zeker reeds een uitnoodiging ontvangen ?

— Ja...

— En gij gaat er toch heen...

— Mijn oom wil het... Anders had ik weinig lust.

— Wegens de aanwezigheid van jonker van Dillen ? Maar Agneta, gij zult u toch zelf niet om zijnentwil uit onze gezelschappen bannen ? Dat moogt ge niet doen ? Dus ik zal u te Veurne zien ?

— Als gij er overnacht, dan staat mijn vaders woning voor u en uw oom open.. O, doe ons dat genoeg, en die eer! Breng uw oom dat verzoek over. Wilt ge ?

— Ja...

— Agneta, ik wil geen partij trekken van Wouter van Dillens verwijdering... Maar toch, wanneer zult ge mij verblijden met het groote, voor mij zoo heerlijke woord ? O, ik heb u zoo innig lief...

— Nu niet, Pol... Laat ons nog wat wachten !

— Maar mag ik dan hopen ?

— Dat weet ge wel...

— O, de tijd valt me zoo lang ! Maar ik moet geduld oefenen... Mag ik morgen komen hooren, of gij en uw oom ten onzent wilt logeeren.

— Als gij daarvoor opzettelijk komen moet...

— Zoo gaarne ! Dan zie ik u immers weer eens en dat is mijn hoogste geluk ! Dus ik mag morgen mijn bezoek herhalen.

— Ge zult welkom zijn...

— Dank u...

Van Rooze nam nu afscheid.

— Twee gelukkige dagen in 't verschieft, zei hij nog. Morgen een bezoek en overmorgen u ontmoeten op het feest te Veurne en naar ik vurig hoop, u ontvangen in onze woning.

Agneta lachte hem toe... Van Rooze juichte inwendig. En buiten mompelde hij :

— Wat is ze naïef en hoe gemakkelijk is het de menschen te bedriegen. Neen brave Wouter, gij zijt geen partij voor mij. Ik versla u al te gemakkelijk. Ha, wat een voorsprong heb ik nu op u ! Maar ik weet wel, dat ik er nog niet ben. Wacht maar... 'k Zal ook den oom, den ouden vrek wel bewerken.

Agneta deelde aan baron van Ramsdijk dadelijk het verzoek van Pol van Rooze mee.

— Bij hem logeeren ! zei de gierigaard. Natuurlijk, natuurlijk ! Anders moeten we kamers in een gasthof bespreken en zoo'n waard vraagt altijd een woekerprijs. Nu verblijven we kosteloos te Veurne en ook den volgenden dag rekken we het bezoek zoo dat we niet alleen een ontbijt, maar ook een noenmaal uitwinnen. En als we met den wagen van de van Dillens meerijden...

— Neen, oom, dat niet ! verklaarde Agneta.

— Nu, we spreken er nog wel eens over. We hebben dus nachtverblijf en dat is al veel.

De jonkvrouw liet die taal verder onbeantwoord. O, mogen bevrijd worden van ooms vrekigheid. Zelfstandig zijn, en een eigen huishouden hebben. Ze snakke er naar. Pol van Rooze kon haar dat bezorgen. En hij was hoffelijk, beschaafd, goed van gedrag. Hij had Wouter zelfs nog wat verdedigd... En zij voelde genegenheid voor hem...

Maar op haar kamer weende Agneta toch om haar gebroken liefde... de liefde toegewijd aan Wouter, op wien ze trouw en geduldig gewacht had.

VOOR HET FEEST.

Pol van Rooze stond met zijn knecht op zijn kleerkamer. Hij maakte zich gereed voor het feest bij den schout van Veurne. Hij bewonderde zich in den spiegel.

— Wat zegt ge er van, Karel ? vroeg hij.

— De jonker zal zich alle dames op zich doen verlieven, vleide de knecht, die Pols degen in de hand hield.

— Alle dames ! Er zullen daar genoeg leelijke zijn, vaten zuur bier, mufte snuifdoozen en hun liefde kan ik missen. Ge weet wel, om wie ik het meest geef... Ha, mijn zoete Roza. Overmorgen komt ze. Eindelijk wil ze.

— Ze eischte eerst, dat het nestje heelemaal gereed was.

— Ja, ze wil proper wonen en we zullen daar prachtig zitten te Loo. In Veurne durfde ik het niet wagen.

— Dat is zeer verstandig van den jonker.

— Ik moet hier een brave jongen blijven en nu vooral om Agneta van Ramsdijk in mijn netje te lokken.

— O, dat lukt wel ! voorspelde Karel.

— Voor haar tooi ik mij zoo op... of liever voor haar duiten en die van haar vrekken oom.

— O, na dat huwelijk is de jonker schatrijk.

— Ja, de vrek moet al zijn geld in mijn beurs laten glijden !

— Bij testament, als hij dood is. Doch men kan het testament vroeger van kracht maken, zei Karel...

— Zulke dingen moogt ge wel denken, maar niet zeggen..., vermaande Pol... Dus ik zie er goed uit ?

— Weinigen zullen met u kunnen wedijveren...

Jonker van Rooze droeg een wijden Spaanschen hoed met kostbare pluimen, een fijne geplooiden kanten kraag, een fluweelen wambuis en broek van dezelfde stof. Zijn schoenen prijken met zilveren gespen...

— Ja jonker, ge brengt van avond weer veel harten in vuur en vlam, voorspelde de knecht.

— Als ik Agneta van Ramsdijk bekoor is het goed... En ik moet nu dubbel mijn best doen, om den zoon van den Nieuwpoortschen schout geheel op zij te zetten.

— Wouter van Dillen ? De sukkel is immers al in ongenade.

— Ja, maar ik wil hem vanavond doen branden van jaloezie. Dus, Karel, voor Roza is het huisje te Loo geheel in orde ?

— Zeker !

— Nu moet ik voortaan twee dame's 't hof gaan maken, Agneta te Nieuwpoort en Roza te Loo... Mijn draver zal het druk krijgen... Och, hij kan er tegen !

— Maar bij jonkvrouw Agneta komt ge over dag en bij Roza 's avonds. Zoo dat schikt goed... Jammer genoeg is Loo heel klein... en zal het moeilijk zijn er uw minnarijtje verborgen te houden.

— En wat dan ? Weet ge, waarom ik Loo koos ? De schout daar is een oude suffer en, bovendien, hij heeft van mij geld geleend en kan het niet terug betalen, de krotter ! Dus hij is in mijn macht. Hij mag niet tegen me op-

treden... gesteld, dat Roger Roza's vader, zijn dochter ontdekte en zijn hulp inriep... En dan zal ik slim zijn. Meent gij, dat ik als Pol van Rooze naar Loo ga ? Houdt ge me nu voor zoo stom ? Ik kom er vermomd en onder een anderen naam. De kwezels van Loo zullen kunnen gissen, maar niets raden. En och, weinig menschen in dat nest kennen mij. Maak u niet ongerust... Dat zaakje lekt niet uit... En als Roger zijn dochter mist... krijgt Wouter van de schuld... Hij is den avond van zijn aankomst met een meisje te Nieuwpoort verschenen... en hij durft om de eene of andere reden zulks niet vertellen... Al wat hij nu zegt, lijkt verdacht, juist omdat hij te lang gezwegen heeft. En ik duw hem nog wel verder in den put. Laat dat aan mij over, als gij nu maar Roza veilig naar Loo geleidt.

— Dat zal gebeuren, jonker...

Van Rooze keek door het raam dat op straat uitgaf.

— Hemel, daar zijn de van Dillens ! zei hij. Ze doen hun intocht binnen onze goede stad Veurne... Ze zitten in een rammelkas, een ouderwetsche open wagen... Zulke kale lui zijn het ! De brave zoon troont tusschen zijn moeder en zuster. Ze willen zeker hun uit Engeland teruggekegren juweeltje toonen... En de zedige Livina, die ook smoorlijk op me verliefd is. Wel een fraaie meid, maar geen om er avontuurtjes mee uit te halen ! En om ze te trouwen is ze te arm... Ha, ze stappen in de Nobeles Rooze af... De schout is er niet bij... Ze kiezen 't beste gasthof... Ze meenen zeker, dat baron van Ramsdijk en Agneta daar ook zullen logeeren ? Wat zal Wouter een leelijke tronie opzetten, als hij hoort, dat Agneta bij ons te gast is. De brave familie treedt binnen. Ja, het zijn deftige menschen... gehecht aan de degelijke oude zeden... maar dien naam heb ik ook.

Zoo spotte Pol van Rooze, en dan trok hij zich van het raam terug.

— Ik ben klaar, hé, zei hij.

— Uw degen nog...

— Ja... Kon ik dien den ouden vrek van Ramsdijk door het hart steken, zoo een dag na mijn huwelijk !

— Zulke dingen moogt ge wel denken maar niet zeggen, aldus herhaalde Karel de gekregen vermaning.

— 't Is waar... Nu naar beneden, en eens flink gehuicheld vanavond. Zelfs de strengste dibben en kwezels van Veurne vinden jonker van Rooze een braven jongeling.

— Ge kunt ook zoo ingetogen in de St-Walburgakerk zitten...

— Ja, hé ?... Och, Karel, de menschen willen bedrogen zijn. Waarom zou ik het dus niet doen ?... Nu zal ik u niet meer terugzien... tenminste om rustig met u te spreken... Ge weet dus alles voor Roza. Ik vertrouw op u...

— 't Is niet noodig dat te herhalen, jonker. Me dunkt, ik heb mijn sporen bij u reeds verdiend.

— 't Is waar ! Maar nu moeten we dubbel voorzichtig zijn... Roza mag mijn verloving met Agneta niet in den weg staan. Ge begrijpt me...

— Als de vrienden te Brugge zoo goed oppassen als ik...

— Stil, stil, laat de vrienden van Brugge nu met rust... Ik wil vanavond niet aan hen denken.

En 't was of bekommernis even het gelaat verduisterde...

— Dit is voor u, zei Pol en hij gaf Karel een goudstuk.

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.

A. HANS

Nr 199

De Wolf van Ghistel

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Prijs: 60 centiem.